



Ik geef het vuur aan mensen
die het vuur brandend houden.
Die door blijven gaan
met hun kop in de wind.

Ik geef het vuur aan mensen
die vallen én weer opstaan.
Die blijven geloven,
met het geloof van een kind.

Ik geef het vuur aan mensen
die dingen beginnen
waar niemand van weet
wat de afloop zal zijn.

Ik geef het vuur aan mensen
die wagen en winnen.
Die niet willen weten
van water bij wijn.

Ik geef het vuur aan mensen
die blijven vertrouwen.
Die van te voren
niet vragen 'voor hoeveel' en 'waarom'?

Ik geef het vuur aan mensen
die door blijven duwen
van doe het maar wél
en kijk maar niet om.

Ik geef het vuur aan mensen
die alles verloren.
Die weg zijn gezakt
en zijn ondergegaan.

Ik geef het vuur aan mensen
die terug bleven vechten.
En daarna herboren
weer op zijn gestaan.

Ik steek het vuur aan op het beste,
van vandaag en van morgen.

Ik steek een vuur aan
voor het mooiste waar ik van hou.

Ik steek een vuur aan
op het maximum wat er nog in zit.
In vandaag en in morgen,
in mij en in jou.

Je hoeft
geen reeksen folders door te nemen
of winkelstraten af te schuimen.

Je hoeft
niet aan te schuiven aan de kassa
of thuis te blijven voor een postpakket.

Er is een geschenk dat je zomaar
kunt aanbieden in de Nieuwjaartijd
dat doorgrond zal zijn
van uw persoon
en meer
dan een jaar lang zal meegaan.

Het geschenk van de
KLEINE VRIENDSCHAP.

Vriendschap die de goede dagen kruidt
met warmte en gezelligheid.

Vriendschap die de kwade dagen
omarmt met nabijheid en genegenheid.

Vriendschap die niet groots moet zijn
en ons telkens ongemakkelijk maakt.

Vriendschap die kleiner mag zijn
dan elk ander kerstgeschenk.

De kleine vriendschap van 365dagen
die zich in de loop van het jaar zo

weet aan te passen
dat ze telkens

de volle draagkracht
en energie heeft

om een mens
intens gelukkig te maken.

De kleine vriendschap
wil ik in 2018 met je delen!

Antoon Vandeputte

Er was eens een jonge man die bij Jezus om raad kwam vragen. “Al vanaf ik jong was heb ik als een goed mens geleefd”, vertelde hij. “Maar ik heb het gevoel dat mij nog iets ontbreekt. Wat moet ik doen om het goede leven te hebben en te bouwen aan een rechtvaardige toekomst?” Jezus keek hem met liefde aan. Toen zei Hij: “je kunt nog één ding doen: verkoop wat je hebt en geef het aan diegenen die het nodig hebben. Zo krijg je een schat in de hemel. Kom dan terug om Mij te volgen.” Toen de man dit hoorde, ging hij bedroefd weg, wat hij had veel te verliezen.

Waarom vertellen we jullie dit verhaal bij de aanvang van het nieuwe jaar? We zouden de oproep van Jezus misschien als volgt kunnen samenvatten: durf wat je hebt op het spel te zetten en geef wat je te geven hebt. Pas dan kun je voluit leven en bouwen aan een rechtvaardige toekomst. De leerlingen van Jezus waren vissers die hun boten achterlieten omdat ze met Hem aan een nieuwe toekomst wilden werken. Ze wisten niet of ze nog terug zouden keren naar hun boten, maar de droom was voor hen belangrijk genoeg om dat te riskeren. Om het nieuwe geboren te laten worden, moeten we het oude soms op het spel durven zetten. We verliezen misschien bepaalde dingen, maar de echte vraag is wat we er voor in de plaats krijgen. Laat ons dit nieuwe jaar dus blijven praten over een toekomst die de moeite waard is.

Wij hebben dringend nodig:
mensen die geschiedenis maken
en zich niet door feiten laten meeslepen,
grootmoedige zielen,
in een wereld vol eigenbelang,
sterke geesten,
in een eeuw vol middelmatigheid.

Wij hebben dringend nodig:
meer mensen die zeggen:
“Ik zal iets proberen te doen”,
en minder die zeggen:
“Het is onmogelijk”.
Meer vrienden die samen met ons werken
en minder mensen die enkel afbreken en kritiek geven.
Doe in ons kiemen, God, het enthousiasme van de hoop.

Wij hebben hoogdringend nodig:
een woud van weldoende handen,
die een lucifer aansteken
om het pessimisme te verdrijven.
Eén kleine lucifer, onbetekenend,
maar hij geeft licht en verjaagt de duisternis.
Wees licht in ons, God, dat wij leven geven.

*Misschien is vrede, innerlijke vrede, wel de belangrijkste eigenschap van geluk. Onze taal kent daarvoor het woord ‘tevreden’. We gebruiken dat woord nogal eens als een dooddoener: je moet een keer tevreden zijn, wees tevreden met wat je hebt. Daar klinkt dan berusting en gelatenheid in door, en ook een onderliggende ontevredenheid met het feit dat ons leven of de wereld er nu eenmaal niet uitzien zoals we dat graag zouden willen. Maar dat is heel anders dan positieve tevredenheid over of zelfs liefde voor je lot, die de filosofen *amor fati* noemen. Innerlijke vrede heeft alles te maken met ten diepste aanvaarden van alles wat op je weg komt en in de wereld gebeurt.*

Hein Stufkens